

РЕШЕНИЕ

№ 6776

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: ЕВГЕНИЯ ИВАНОВА

при участието на секретаря ИВА ЛЕЩАРОВА, като разгледа дело номер **4744** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Т. Н. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0288-000075/04.04.2023 г., издадена от началник РУ към ОДМВР – В., РУ – К., с която му е наложена принудителна административна мярка – временно лишаване от свидетелство за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, а тежестта ѝ не съответства с целта на закона. Отразената в нея фактическа обстановка не отговаряла на действителната, като се оспорват описаните в нея обстоятелства.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя излага допълнителни съображения досежно твърдяната незаконосъобразност на заповедта. Претендира се нейната отмяна и присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – Началник на РУ-К. про ОДМВР – В., не е представляван в съдебно заседание и не е заявил становище по основателността на оспорването.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В процесната ЗППАМ фактическите обстоятелства са описани по следния начин: „...затова че на 04.04.2023 г., около 17.18 часа в [населено място], на ул. Г. Д., като водач на МПС – РЕНО МАСТЕР с рег. [рег.номер на МПС] , Държава България при обстоятелства: в [населено място] [улица] метра от табелата за край на [населено място] с посока на движение към [населено място] около 15.40 ч. управлява т.а Рено Мастер с рег. номер С. собственост на „ЕН ТИ ЕС КЪМПЪНИ“ ЕООД с булстат[ЕИК] от [населено място] след употреба на наркотични вещества или техните аналози, наличието е установено с техническо средство D. T. 5000 с фабричен номер ARJF-0011, като уреда отчете положителна проба за употреба на кокаин и бензодиазепини, качествена проба е извършена в 16.17 ч. на 04.04.2023 г. На водача е издаден талон за изследване номер 070803. Водачът е изпробван за алкохол с техническо средство Drager Alcotest 7510 с фабр номер ARDN 0016, като уреда отчита 0 промила алкохол“.

Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП, поради което на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно лишаване от свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. С издаването ѝ са отнети СУ МПС №[ЕИК] и контролен талон №[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По делото не са налице доказателства за датата, на която е връчена ЗППАМ на жалбоподателя, поради което настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Настоящият съдебен състав намира, че е налице неточно описание на нарушението в заповедта, като не става ясно в колко часа е управлявал автомобила жалбоподателя. В началото на словесното описание е посочено около 17.18 часа, докато по – надолу в изложението се твърди, че е управлявал в 15.40 часа. Пробата е посочено, че е извършена в 16.17 часа, а талона за медицинско изследване е издаден в 16.45 часа. При това положение не може да се приеме, че в 17.18 часа жалбоподателят е управлявал МПС. Това нарушение обаче не е от такова естество, което да представлява самостоятелно основание за отмяна на ЗППАМ, доколкото независимо дали управлението на МПС е било в 17.18 часа или в 15.40 ч., то ако е налице употреба на наркотични вещества, тя би била установена и в двата случая. В тази връзка неяснотата около часа на управление не е нарушение, което само по себе си да обуслови отмяна на акта.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. /служебно известна на съда/ на министъра на вътрешните работи, директорът на

ОДМВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Със заповед № 369з-199/26.01.2022 г. директорът на ОДМВР – В. е определил началниците на РУ при ОДМВР – В. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗПАМ е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му. Ето защо възражението за липса на компетентност у издателя на акта се явява неоснователно.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Юридическият факт, въз основа на който е упражнена компетентността на органа да издаде процесната заповед, е управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Видно от приложения талон за изследване, при проверката на място е бил отчетен положителен резултат за кокаин и бензодиазепини. По делото е представен протокол за химическо изследване № 4/2023 г. от 20.04.2023 г., видно от който в дадените от Т. Н. С. на 05.04.2023 г. проби кръв и урина с методите на газова хроматография и имунохроматографски методи не се доказва наличие на алкалоиди (синтетични наркотични вещества, стимуланти, седативи и производни на опиума), бензодиазепинови лекарствени средства, барбитурати, трициклични антидепресанти, фентиазинови лекарствени средства. Пробата кръв е изпитана с имунохроматографски тестове за наличие на морфин, кокаин, амфетамин, метамфетамин, тетраhydroканабиноли, бензодиазепинови лекарствени средства, метадон, барбитурати, трициклични антидепресанти, бмоноацетилморфин, екстази, синтетични канабиноиди, като са отчетени отрицателни резултати. Пробата урина е изпитана с имунохроматографски тестове за наличие на морфин, кокаин, амфетамин, метамфетамин, тетраhydroканабиноли, бензодиазепинови лекарствени средства, метадон, барбитурати, трициклични антидепресанти, екстази, синтетични канабиноиди, оскикодон, фентанил, трамадол, кетамин, пропоксифен, като са отчетени отрицателни резултати.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

С оглед разпределението на доказателствената тежест и представените от страните доказателства не се установява жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство D. Т. с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – кокаин и бензодиазепини, но с оглед представения протокол от химическото изследване, не може да се приеме за установена употребата им.

С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване

на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в заповедта дата и час жалбоподателят е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества - кокаин и бензодиазепини.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ ЗДВП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 ЗДВП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна. Жалбата на Т. Н. С. е основателна. С оглед на това, основателна се явява и претенцията на адв. Г. за присъждане на адвокатско възнаграждение. Видно от приложеното пълномощно, същият е оказал безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2 ЗА, поради което ОД МВР В. следва да бъде осъдено да заплати на адв. Г. К. Г., на основание чл. 141 АПК, вр. чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗА, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сума в размер на 1 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Н. С. ,Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0288-000075/04.04.2023 г., издадена от началник РУ към ОДМВР – В., РУ – К., с която му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи В., да заплати по сметка на адв. Г. К. Г. сума в размер на 1 000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Т. Н. С..

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: